

Inelul lui Policrat

— traducere din Fr. Schiller —

De pe-a palatului terasa,
El zborul ochilor și-l lasă
Pe 'ntinsul Samos stăpinit:
„Supus mi-i tot cît vezi de-aice,
—Spre egipteanul Rege, zice—
O, spune-mi, nu sînt fericit?”

„Pe tine zeii te 'nalțară!
Azi, semeni-ți de-odinioară
Gem greu sub sceptrul tau viteaz;
Dar, tot e unul să-i răzbune
Și, fericit, eu nu-ți voi spune
Cît sta-va ochiul dușman treaz“.

Ci vorba n'o sîrșește bine
Și, din Milet, un sol și vine
Despotului vestind voios:
„Stăpîne, zeilor jertfește
Și fruntea ți-o împodobește
Cu laur verde și frumos!

Vrajașul tau în sînge zace ;
 Cu vestea m'a trimis incoace
 Viteazu-ți Duce Polidor"—
 Și-un cap prea cunoscut le-arată,
 Cu fața 'n sîngele-i scaldată,
 Spre spaima cea mai mare-a lor.

Cu groază Regele îl vede.
 „Norocului nu te încrede
 —El zice-apoi, îngrijorat—
 Gîndește că pe marea 'naltă
 Corabiile tale salta...
 Și ce ușor sint de sfarmat!“

Dar cînd rostea vorbele-aceste,
 Îl intrerupe fără veste
 Un chiote vesel, triumfal :
 Corabiile, cu bogate
 Comori straine încărcate,
 S'apropiau încet de mal.

Și Craiul zise cu mirare :
 „Norocul tau azi margini n'are,
 Dar teme-te! E schimbăcios :
 Cretanii, plini de iscusința,
 Cu foc și sabie-amenința ;
 Ei vin cu gînd primejdios“.

Ci vorba bine n'o sîrșește
 Și 'ntreg vazduhul clocotește
 De strigatul învingător...
 Înlaturata e urgia,
 Cretanii fug de vijelia
 Ce-i mina înaintea lor.

Regescul oaspe 'ncremenește.
„Mărturisesc – apoi graește –
Ca ești aevea fericit ;
Dar pizma zeilor veghează,
Și fericirea nu durează
În lumea noastră nesfârșit.

Si eu noroc avui ca rege
Și toate-a vrut ca să-mi deslege
Spre bine Carul plin de har ;
Dar și-o odraslă prea iubită
Avut-am ; și mi-a fost ripită...
Platii norocul meu amar !

Ca de mai rău să te scutească,
Tu roagă Pronia cerească
Să-ți dea dureri lângă noroc :
Niciind cu bine nu sfințește
Un om, cînd soarta-i harazește
A' lumii bunuri la un loc.

Iar de nu capeti ce vei cere,
Atunci o clipă de durere
Pricinuește-ți singur tu :
Pe cel mai scump și drag din toate
Odoarele bogate-l scoate
Și 'n mare arunca-l chiar acu !“

Înfrișat, Despotu-i zice :
„Acest inel, ce-l vezi aici,
E cel mai scump al meu odor.
Îl dau Eriniilor, numa'
Norocu-mi orb să-l ierte-acuma“ —
Și-n mare-l svirle-apoi cu zor.

A doua zi, de dimineață,
Veni, cu prea voioasa față,
La dînsul un sârman pescar :
„Stăpîne, mreaja-mi aruncată
A prins un pește mîndru... Iată...
Primește-l de la mine 'n dar“.

Și-apoi îndată, bucătarul
Ce-n sama lui luase darul,
Aleargă la stăpîn uimit :
„Ți-aduc inelul tău, privește !
Acuma l'am găsit în pește...
Norocu-ți e nemărginit!“

Iar oaspele 'ngrozit se 'ntoarce :
„Un fir sinistru sparta-ți coarce,
Aicea nu mai e de stat,
Caci zeii, vad, îți vreau pieirea ;
Eu fug să-mi aflu mîntuirea“.
Și-apoi în grabă s'a 'mbarcat.

Iorgu G. Toma
